

Διαμαντάκη Ευαγγελία - Στ' Τάξη
Φανάρι Ροδόπης

Παρασκευή, 29.05.2009

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ 2009

Να περιγράψεις ή να ζωγραφίσεις το ταξίδι, τις δυσκολίες, τους κινδύνους, τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου μέχρι να φτάσεις σε ένα ασφαλές κατάλυμα.

Φύγαμε λοιπόν...σαν ψέματα μου φαίνεται...Αλλά, έτσι είναι ο πόλεμος... Κάποιος είναι ο νικητής και κάποιος ο χαμένος. Και, αυτή τη φορά, εμείς είμαστε οι χαμένοι.

Εμείς μέναμε σ' ένα χωριό κοντά στην πόλη Ντάρνα. Παραθαλάσσιο, ψαράδικο. Εκεί δεν διψούσαμε για νέα χώματα, κι ούτε μας ενδιέφερε να γίνουμε πάμπλουτοι. Το μόνο που θέλαμε ήταν η ησυχία μας. Και μας την πήραν. Μας την πήραν όταν μας ξεριζώσανε άρων άρων απ' τον τόπο μας.

Όλα άρχισαν όταν μας επιτέθηκαν από την Αίγυπτο. Δεν έχουν τον θεό τους οι άτιμοι...Ευπνήσαμε μέσα στην άγρια νύχτα απ' τους βομβαρδισμούς. Το χωριό καιγόταν. «Γρήγορα» είπε η μάνα μας. «Θα μας πάρουν από 'δω. Θα μας στείλουν στην Ελλάδα». Θα μας στείλουν.

«Ο μπαμπάς;» ρώτησα. Δεν μου απάντησε. Κι εγώ κατάλαβα.

Τέσσερις αδερφές είχα και έναν αδερφό. Τι θα κάναμε μόνοι μας στην ξένη χώρα; Μόνο ο Αχμέτ μιλάει λίγα Ελληνικά. Τέλος πάντων.

Τώρα είμαστε πάνω σε ένα μεγάλο καράβι. Διακόσιοι πενήντα είμαστε και μας έχουν κλειδώσει μέσα στο αμπάρι. Έχει κρύο και παρακαλάμε για λίγες κουβέρτες. «Δεν φτάνουν για όλους». Λες κι αν ήθελαν, δεν θα έβρισκαν!

Ξαφνικά, μία γυναίκα φώναξε: Το μωρό μου! Η στερνή μου αγάπη! Την έχασα!». Και συνέχισε να κλαίει. Απελπισία.

Μας έλεγαν πως το βράδυ θα ‘χουμε φτάσει. Κι εγώ και πολλοί άλλοι όμως δεν τους πιστεύαμε. Τόση φουρτούνα δεν ξαναείδα ποτέ στην ζωή μου. Μερικοί γλίστρησαν κι έπεσαν απ’ το παράθυρο, που’ ναι πάντα ανοιχτό. Μάλλον από’ κει έπεσε και το μωρό της γυναίκας.

Κι εκεί που πηγαίναμε να ηρεμήσουμε, μας είπαν πως αλλάζουμε καράβι. Ήτανε να πάμε σε μια Κρήτη, αλλά δεν μας θέλανε εκεί. Μας πήρε χαμπάρι ο δήμαρχος και τον πληρώσαμε για να μην μας μαρτυρήσει. Δεν ήθελε, λέει, να γεμίσει μαύρους το νησί του. Έτσι, αλλάξαμε καράβι. Μας φόρτωσαν σε κάτι άλλα ψαροκάϊκα. Και οι ψαράδες πληρώθηκαν για να μας πάνε εκεί. Αλλά, κι εκείνοι δεν νοιάζονταν. Ούτε κάτι να βάλουμε στο στόμα μας δεν μας έδωσαν. Τόσες ώρες νηστικοί!

Τότε ήταν που άρχισα να κλαίω. Ήθελα να γυρίσω πίσω. Μα πλέον δεν μπορούσα. «Θυμήσου» είπα στον εαυτό μου. «Δεν υπάρχει χωριό. Κήηκε. Κι εσύ ξεκινάς μια καινούργια ζωή στην Ελλάδα». Αλλά δεν ήμουν χαρούμενη. Πως θα μπορούσα να είμαι;

Επιτέλους, φτάσαμε και μας ξεφόρτωσαν. Αυτή τ λέξη χρησιμοποιούσαν οι ψαράδες κατά τον Αχμέτ. Εκατοντάδες άνθρωποι ήμασταν. Αλλά, οι άλλοι δεν φαινόταν να το καταλαβαίνουν. Μας έδειχναν με ο δάκτυλο και ψιθύριζαν όποτε μας έβλεπαν. Ένα παιδί έβγαλε τη γλώσσα του. Κάποια παρέα μας αγριοκοίταζε. Να η καινούργια μας ζωή. Είμαστε μισητοί εδώ.

Όμως, δεν παύω να ελπίζω. Ο Αχμέτ έπιασε δουλειά και όλοι μας μαθαίνουμε Ελληνικά. Ήρθαμε στην Ελλάδα για να ζήσουμε κι όχι για να κλαίμε. Πίσω στη Λιβύη δεν θα’ μαςτε ασφαλείς. Θα τους κάνουμε να μας συμπαθήσουν. Πρέπει. Κι ας μη μας θέλουν τώρα. Όπως λένε και οι Έλληνες, η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία.